

EZEN AZ ÁLLOMÁSON

„átutazóként úgy születtem én”

In memoriam Baka István

Ezen az állomáson, ahol
téblábolok, üldögélek,
s valamilyen beérkező
vonatsatlakozásra várok,
úgy, ahogy itt teremtem
valahonnan, s valami célból,
hihetőtleg – de a menetrendben
az állomásnév elmosódott,
ez a reám mért utaslét,
az átszállás kálváriája,
vonat sohasem-érkezése,
vágányok Godot-ra várva,
mellettem bőröndfogantyúk
tenyérbe illeszkedni készen,
kisfröccs és sonkászsömle-narkó,
váltók mellett dülő szerelmek,
sínek villannak és combok,
vége lesz-e a végtelennek

A pályaudvar kupolája
felszálló fohászokra – hallgat.
Kabátostul fapadra dőlök,
– ma sem jön már személyvonat,
csak alagútból lökött fuvallat

Poós Zoltán

CIVILSZFÉRA

Ehhez a ruhához nem fűz semmi élmény.
Rajta a kosz: nálam is idősebb. Egy overall,
apám hagyta rám, mikor beszerelte a
mosógép csapját. Pedig tudta: soha nem
javítok meg semmit. Átlát rajtam. Mindig
is gyanús voltam neki. Fürdök. A fejem
egyensúlyoz a kádba lógatott gégecsövön.

Új lakás. Innen senki sem szerepel tudatos emlékeimben. De ami tényleg izgat: nincs örömöm már jótetteimben. Fürdök. Ilyenkor gyakran csörren meg a telefon. Nem bírom ki, hogy ne vegyem fel. Nincs torlasz, útzár, csúszós kő, csak a meztelen rohanás. A várt íz se akkor jön, amikor számítok rá.

Nem vagyok civil. A boldogság nem lehet a civileké. Ők csak bütyköljenek. Ővék a koros bojler, a Pilis felől jövő távolsági busz. A tisztások, a szélterek, de övék az eldugult lefolyó napsütötte vize is. Nem közösködöm civilekkel. Folyton az utamba állnak.

CSALÁDLÁTOGATÁS

Rossz nekem néha. Máig gyanús minden, mint a rakodóajtó melletti vaslétra és vaslakaton a rozsdapor. Krétavonásként fehérlik az ablak melletti fénycsík. Akkor se figyeltem eléggé. Pedig észrevehettem volna lénytársamat, a nyestet. Élőhelye a szülői ház vályogfalában. Sosem figyelek eléggé, csak annyira, hogy ne erőltessem meg magam.

Messze vannak, kik biztonságom szavatolják. Vegyes kekszálakkal kínálnak, míg elkészül a vekni. A nyest megbotlik az elmacskásodott tömlőben. Korrigál. A szülőket ez nem hatja meg. Inkább arról: van-e végre munkám. De hát nincs. De hát úgyis lesz. Mondom, mint a legfrissebb becslést. A nyest a plafonban rohangál. Mint egy gyanús szívverés. Voltak ezek a dolgok.